

Carles Gasòliba: l'home de CiU a Europa

Catòlic practicant, participà en la Caputxinada del 1966, va ser membre del FOC i fundà Convergència Democràtica de Catalunya. Ara, Carles Gasòliba encapçala la llista de CiU al Parlament Europeu.

Manel Lucas

«**J**o sóc dels que diuen, que si Catalunya hagués estat un país normal, no ens hauríem dedicat a la política». D'aquesta manera explica Carles Gasòliba —Barcelona, 22-XI-45— com ha arribat a la política del nacionalisme, i com el nacionalisme és el seu màxim ideari polític. Aquest economista convergent, liberal de cabells grisos i cara de nen aplicat —ell confessa haver estat un estudiant «sabut»—, sembla predestinat a ser un dels homes de Catalunya a Europa. Anomenat Böhm de segon cognom, el seu avi matern era un alemany, fill de militars, home d'arts i lletres vuit-centista, que va aterrar a Barcelona poc després de l'Exposició del 29, i es va relacionar amb tota la intel·lectualitat catalana del moment, fins arribar a fundar una escola alemanya a la ciutat. I per la banda paterna, els Gasòliba són família catalana de generacions, i ja se'n troben a Barcelona al segle XVIII: mariners, agents de canvi i borsa, cavallers que despenen la fortuna familiar... l'avi Gasòliba va tenir una companyia naviliera de resultats nefastos.

De tot això, en va sortir una parella, els pares de Carles Gasòliba, de típica classe mitjana barcelonina, de modest nivell econòmic però amb un important bagatge cultural, instal·lada al barri de la Sagrada Família.

Gasòliba, 68 kilos, 1,67 metres, assegura haver tingut una infantesa molt tranquil·la, sense traumes. Va poder-se estalviar l'ensenyament confessional de la postguerra, fent els estudis en una escola fundada abans de la guerra per la Mancomunitat, i en un Institut de renom. El catolicisme practicant de l'eurodiputat convergent no és, doncs, fruit de l'educació repressiva molt en voga en aquells anys.

Com en tants altres casos de polítics catalans de la seva generació, Carles Gasòliba va descobrir el compromís polític a la Universitat, i va passar de delegat de curs a la Facultat d'Econòmiques a activista del sindicat d'Estudiants, i participà en la Caputxinada al 1966. Curiosament, aquell sindicalisme d'aules el va portar per primera vegada a Europa: reunions de sindicats

Gasòliba, un economista a Europa.

d'estudiants a Tolosa, Lieja, Brussel·les, viatjant amb noms falsos i canvis freqüents de tren... I també, com tants d'altres, Gasòliba va ser expulsat de la Universitat, i enviat al servei militar, que va passar a Mallorca aprenent a treballar d'economista. Durant tot aquell temps el futur home de CDC a Europa havia format part del FOC, la versió catalana del FELIPE, conglomerat antifranquista heterogeni i planter bàsic dels qui avui governen, en un o altre lloc, el país i l'estat. Amb l'extinció, el 1970, del FOC, Gasòliba va abandonar temporalment l'activitat política per dedicar-se a l'economia pura i dura: professor a la Universitat, economista a Banca Catalana, Master en Economia Industrial a la Universitat anglesa de Sussex, Doctor en Ciències Econòmiques... L'any 1974 el va tornar a remoure el cuc de la política, darrere del seu indiscutible guia en

aquest camp, Jordi Pujol: Gasòliba va ser un dels fundadors de Convergència Democràtica de Catalunya, des d'on encara avui continua defensant el model de societat de mercat, democràcia parlamentària, europeïsta, atlantista, etc.

L'any 1980 va reemplaçar Pujol al Congrés de Diputats, quan el seu líder va ser cridat a presidir la Generalitat. I ben aviat va anar responsabilitzant-se de tot allò que feia referència a les relacions amb la CEE, fins arribar a ser eurodiputat per votació popular, dins del grup liberal i reformista. Gasòliba, que diu que fer política a Europa només és una dimensió de la mateixa feina que es pot fer a Madrid o a Catalunya, confessa sentir-se a gust a Estrasburg, on, a banda de l'anglès i el francès, aprèn ara a educar l'oïda per a l'alemany, el portuguès o l'italià.

Contra el que podria semblar, aquest eurodiputat, autor de 8 llibres sobre economia política, continua interessat a viatjar per pur plaer, això quan no es dedica a la vela, a llegir història o biografies, o a escoltar música clàssica. «O a no fer res. M'agrada molt passejar, mirar botigues, badar...».

Deu preferències

Un llibre: obra completa de Salvador Espriu.

Un polític: Jordi Pujol.

Una dona política: Simone Veil.

Un personatge històric: Jesucrist.

Un actor: Fermí Reixach.

Un plat de cuina: arròs a la cassola.

Una cita: «Tout passe, tout s'efface, hors le souvenir». (Tot passa, tot s'esborra, excepte el record.)

Ciutat preferida: Barcelona.

Obra musical: *Música callada*, de Mompou.

Retrat xinès

Pedra: del Cap de Creus.

Cotxe: Jaguar dels anys 60.

Ofici: marí.

Animal: peix.

Monument: Sagrada Família.

Somni: Catalunya plena a l'Europa Unida.

Instrument: flauta travessera.